

Brussel, 6 juni 2017
(OR. en)

10031/17

**Interinstitutioneel dossier:
2012/0193 (COD)**

**DROIPEN 83
JAI 579
GAF 26
FIN 353
CADREFIN 68
FISC 126
CODEC 995**

BEGELEIDENDE NOTA

van:	de heer Jordi AYET PUIGARNAU, directeur, namens de secretaris-generaal van de Europese Commissie
ingekomen:	16 mei 2017
aan:	de heer Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN, secretaris-generaal van de Raad van de Europese Unie
Nr. Comdoc.:	COM(2017) 246 final
Betreft:	MEDEDELING VAN DE COMMISSIE AAN HET EUROPEES PARLEMENT overeenkomstig artikel 294, lid 6, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie over het standpunt van de Raad in eerste lezing, met het oog op de aanneming van een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad betreffende de strafrechtelijke bestrijding van fraude die de financiële belangen van de Unie schaadt

Hierbij gaat voor de delegaties document COM(2017) 246 final.

Bijlage: COM(2017) 246 final

Brussel, 16.5.2017
COM(2017) 246 final

2012/0193 (COD)

MEDEDELING VAN DE COMMISSIE AAN HET EUROPEES PARLEMENT

**overeenkomstig artikel 294, lid 6, van het Verdrag betreffende de werking van
de Europese Unie**

over het

**standpunt van de Raad in eerste lezing, met het oog op de aanneming van een richtlijn
van het Europees Parlement en de Raad betreffende de strafrechtelijke bestrijding van
fraude die de financiële belangen van de Unie schaadt**

MEDEDELING VAN DE COMMISSIE AAN HET EUROPEES PARLEMENT

overeenkomstig artikel 294, lid 6, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie

over het

standpunt van de Raad in eerste lezing, met het oog op de aanneming van een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad betreffende de strafrechtelijke bestrijding van fraude die de financiële belangen van de Unie schaadt

1. ACHTERGROND

Indiening van het voorstel bij het Europees Parlement en de Raad (document COM(2012) 363 final – 2012/193 COD):	11 juli 2012
Advies van het Europees Economisch en Sociaal Comité:	n.v.t.
Advies van het Europees Comité van de Regio's:	18 december 2012
Standpunt van het Europees Parlement in eerste lezing:	16 april 2014
Vaststelling van het standpunt van de Raad in eerste lezing:	25 april 2017

2. DOEL VAN HET VOORSTEL VAN DE COMMISSIE

Doel van de ontwerprichtlijn is het vaststellen van minimumvoorschriften voor de bepaling van strafbare feiten, sancties en verjaringstermijnen op het gebied van de bestrijding van fraude en andere onwettige activiteiten waardoor de financiële belangen van de Unie worden geschaad; doel daarbij is om, overeenkomstig het acquis van de Unie op dit gebied, effectief bij te dragen aan een krachtigere bescherming tegen strafbare feiten waardoor die financiële belangen worden geschaad. De richtlijn verbetert het huidige niveau van bescherming dat is gebaseerd op de Overeenkomst aangaande de bescherming van de financiële belangen van de Europese Gemeenschappen van 1995 (hierna “de overeenkomst” genoemd)¹, die zal worden vervangen door de richtlijn, voor de lidstaten die eraan gebonden zijn.

3. OPMERKINGEN OVER HET STANDPUNT VAN DE RAAD

Wat de materiële rechtsbepalingen van de richtlijn betreft, weerspiegelt het standpunt van de Raad in eerste lezing het compromis dat is bereikt tijdens de door de Commissie gefaciliteerde onderhandelingen tussen de Raad en het Europees Parlement.

De Raad onderschrijft in zijn standpunt in eerste lezing ten volle de doelstellingen van het voorstel van de Commissie. Op een aantal belangrijke punten is de richtlijn duidelijker en

¹ PB C 316 van 27.11.1995, blz. 48.

strenger dan de overeenkomst. Wat betreft de definitie van strafbare feiten voorziet de richtlijn in bijgewerkte omschrijvingen van actieve en passieve corruptie, een nieuw feit – te weten misbruik, waarbij het gaat om gedrag van overheidsfunctionarissen dat geen fraude in strikte zin vormt – en een gewijzigde definitie van overheidsfunctionarissen.

Pleitte de Raad er aanvankelijk voor btw-fraude buiten het toepassingsgebied van de richtlijn te brengen, thans wordt in het standpunt in eerste lezing van de Raad ernstige btw-fraude als strafbaar feit opgenomen in de richtlijn, waardoor de lidstaten ten minste feiten in verband met het gemeenschappelijk btw-stelsel die betrekking hebben op het grondgebied van twee of meer lidstaten en waarvan de totale schade ten minste 10 miljoen EUR bedraagt, strafbaar zullen moeten stellen. De Commissie was van meet af aan van mening dat btw-fraude onder het toepassingsgebied van de richtlijn zou moeten vallen, zoals momenteel ook het geval is bij de overeenkomst². De Commissie acht het van wezenlijk belang dat ten minste ernstige grensoverschrijdende btw-fraudezaken in de richtlijn worden opgenomen, teneinde het beschermingsniveau niet te verlagen ten opzichte van de overeenkomst en te waarborgen dat er voor btw-fraudezaken in de hele Unie minimumnormen blijven gelden, zulks met het oog op uniforme en betere bescherming van de financiële belangen van de Unie. De Commissie aanvaardt dat niet alle btw-fraudezaken, maar alleen ernstige btw-fraudezaken onder de richtlijn vallen, en merkt op dat voor de drempel van 10 miljoen EUR een herzieningsclausule geldt.

De richtlijn harmoniseert de maximale strafrechtelijke sancties voor natuurlijke personen, met inbegrip van een maximale gevangenisstraf van ten minste vier jaar, wanneer de in de richtlijn bedoelde strafbare feiten gepaard gaan met aanzienlijke schade of aanzienlijk voordeel, of wanneer andere ernstige, in het nationale recht omschreven, omstandigheden een dergelijke sanctie rechtvaardigen.

In de overeenkomst werden geen verjaringstermijnen genoemd; de richtlijn bevat daarentegen een nieuw pakket bindende regels inzake verjaringstermijnen, met inbegrip van bepalingen inzake stuiting en schorsing, met betrekking tot strafbare feiten die de begroting van de Unie schaden. Dankzij dit pakket regels zullen de justitiële of rechtshandhavingsautoriteiten de betrokken feiten doeltreffend kunnen onderzoeken, vervolgen en berechten, alsmede de handhaving van de opgelegde sancties kunnen waarborgen.

Wat de rechtsgrondslag betreft, was het voorstel van de Commissie gebaseerd op artikel 325, lid 4, VWEU; de Raad en het Europees Parlement kwamen echter overeen dat artikel 83, lid 1, en artikel 83, lid 2, VWEU de passende rechtsgrondslag zouden zijn voor het opstellen van minimumvoorschriften in verband met de omschrijving van strafbare feiten en sancties, met inbegrip van strafbare feiten op het gebied van de bestrijding van fraude die de financiële belangen van de Unie schaadt. Derhalve heeft de Raad zijn standpunt in eerste lezing over de ontwerp-richtlijn vastgesteld op grond van artikel 83, lid 2, VWEU.

In het licht van het bovenstaande legde de Commissie de volgende verklaring af op de Raad van 7 februari 2017, toen de Raad een politiek akkoord bereikte over de richtlijn, en op 25 april 2017, toen de Raad zijn standpunt in eerste lezing vaststelde:

“Hoewel de Commissie geen bezwaar heeft tegen de materiële bepalingen van de richtlijn, is zij van mening dat de richtlijn gebaseerd had moeten worden op artikel 325 VWEU, en behoudt zij zich het recht voor om bij het Hof van Justitie een gerechtelijke procedure met betrekking tot de rechtsgrondslag te starten.”

² Dit werd bevestigd door het Hof van Justitie in zijn arrest van 8 september 2015, Taricco, C-105/14.

4. CONCLUSIE

De Commissie staat derhalve achter het standpunt in eerste lezing van de Raad wat betreft de materiële bepalingen van de richtlijn. De Commissie is echter van mening dat de richtlijn gebaseerd had moeten worden op artikel 325 VWEU en behoudt zich het recht voor om bij het Hof van Justitie een gerechtelijke procedure met betrekking tot de rechtsgrondslag te starten.